

АЛЕКСАНДЪРЪ ПУШКИНЪ

ПО СЛУЧАЙ СТОГОДИШНИНАТА ОТЪ СМЪРТЬТА МУ

Презъ май 1799 година, на личенъ день — Възнесение — се родилъ въ Москва най-великиятъ руски поетъ — Александъръ Пушкинъ.

Пушкинъ билъ отъ знатенъ родъ. Баща му, офицеръ въ оставка, ималъ боярско потекло, а майка му била внучка на единъ прочутъ арапинъ, нераздѣленъ приятелъ на Петра Велики. Чичо му пъкъ билъ поетъ. Той пишелъ доста хубави и весели стихотворения. Остроумнитѣ шегии на двамата братя Пушкиновци били прочути изъ цѣла Москва, а въ тѣхната къща често ходѣли най-бележититѣ тогава руски писатели Карамзинъ и Жуковски.

Но и бащата, и майката, и чичото, като всички по-богати хора по онуй време, обичали веселъ животъ. Тѣ малко се грижели за детето. То отначало било свито, смърлушено и начумерено. Никой не помислялъ, че отъ него ще стане

после такъвъ великъ човѣкъ. Невъзможно било да го накаратъ дори да играе. Еднажъ силомъ го пратили на разходка съ други деца. Но на малкия Пушкинъ не била по сърдцевеселата дружина. Той се отдѣлил отъ другаритѣ си и седналъ мълчаливо срѣдъ улицата. Така престоаялъ дълго време. Отъ срещния прозорецъ нѣкой високо му се изсмѣлъ. Невеселиятъ мълчаливецъ изгледалъ сърдито изподъ вежди лицето, що се усмѣлило да му се присмѣе, избърборилъ му презрително „зблѹ“, па

станалъ и мълчаливо се упятилъ къмъ дома си...

Ала, макаръ тѣй свитъ и смърлушенъ, Пушкинъ билъ галенъ любимецъ на баба си и на домашната бавачка. Бабата не могла да се нарадва на своето първинко внуче — момчина, а бавачката — даровита майсторка на народни пѣсни и приказки — все съ пѣсни и приказки го смирявала, бавѣла и преспива-